

SARBATOAREA TRAMBITELOR

SĂRBĂTOAREA TRÂMBIȚELOR

Deschideți cu toții la **Levitic 23.23-24**:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă.”

Trâmbițele. Ziua în care se suna din trâmbițe este numită de către rabini, Yom Hadin sau „Ziua Judecății” judecata fiind ținută în această zi; apoi este pecetluită cu ocazia Zilei Ispășirii. Aceasta este tradiția, dar există ceva biblic în legătură cu această sărbătoare legată de ziua judecății și de înfățișarea înaintea lui Dumnezeu.

Ceea ce putem vedea aici este că avem tema Trâmbițelor, a judecății; apoi avem o altă temă, un număr, pentru că Sărbătoarea Trâmbițelor sau ziua Trâmbițelor inaugurează luna a șaptea din calendarul ebraic, care începe cu sunetul trâmbiței. Așadar, luna Tishri, luna a șaptea este deosebit de sfântă, este luna sabatică, este Sabatul lunilor, este luna în care avem cele mai sfinte zile ale calendarului ebraic, luna cu cele mai mari sărbători ale Bibliei, o lună deosebit de sfântă. În această lună avem tema Trâmbițelor, a judecății și a cifrei șapte. Trâmbițe, judecată și numărul șapte.

În continuare, le vom lua pe rând și le vom pune împreună ca pe piesele unui Puzzle, pentru a obține o Taină, un Mesaj care va schimba total felul în care vedem vremurile de sfârșit, Apocalipsa și viața noastră.

Trâmbițe, judecată și cifra șapte. Unde mai regăsim aceasta în Biblie?

2. - Să mergem în **Iosua** capitolul **șase**, unde este vorba despre cucerirea Ierihonului de către Iosua:

„Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra în el.

Domnul a zis lui Iosua: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași.

Înconjurați cetatea voi, toți bărbații de război, dând ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile.

Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe de corn de berbec; în ziua a șaptea, să înconjurați cetatea de șapte ori, și preoții să sune din trâmbițe.

Când vor suna lung din cornul de berbec și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci, zidul cetății se va prăbuși și poporul să se suie fiecare drept înainte.”

Iosua, fiul lui Nun, a chemat pe preoți și le-a zis: „Luați chivotul legământului și șapte preoți să poarte cele șapte trâmbițe de corn de berbec înaintea chivotului Domnului.”

Și a zis poporului: „Porniți, înconjurați cetatea și bărbații înarmați să treacă înaintea chivotului Domnului.”

După ce a vorbit Iosua poporului, cei șapte preoți care purtau înaintea Domnului cele șapte trâmbițe de corn de berbec au pornit și au sunat din trâmbițe. Chivotul legământului Domnului mergea în urma lor.

Bărbații înarmați mergeau înaintea preoților, care sunau din trâmbițe, și coada oștirii mergea după chivot; în timpul mersului, preoții sunau din trâmbițe.

Iosua dăduse porunca aceasta poporului: „Voi să nu strigați, să nu vi se audă glasul și să nu vă iasă o vorbă din gură, până în ziua când vă voi spune: „Strigați!” Atunci să strigați.”

Chivotul Domnului a înconjurat cetatea și i-a dat ocol o dată, apoi au intrat în tabără și au rămas în tabără peste noapte.

Iosua s-a sculat cu noaptea-n cap și preoții au luat chivotul Domnului.

Cei șapte preoți care purtau cele șapte trâmbițe de corn de berbec înaintea chivotului Domnului au pornit și au sunat din trâmbițe. Bărbații înarmați mergeau înaintea lor, și coada oștirii venea după chivotul Domnului; în timpul mersului, preoții sunau din trâmbițe.

Au înconjurat cetatea o dată, a doua zi; apoi s-au întors în tabără. Au făcut același lucru timp de șase zile.

În ziua a șaptea, s-au sculat în zorii zilei și au înconjurat în același fel cetatea de șapte ori; aceasta a fost singura zi când au înconjurat cetatea de șapte ori.

A șaptea oară, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: „Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea în mână!” (Iosua 6.1-16).

În ordine. Ce vedeți mai întâi de toate? Că în Rosh Hashana sau Sărbătoarea Trâmbițelor avem trâmbițe, judecată și cifra șapte. Dar în Ierihon ce avem? Trâmbițe, judecată și cifra șapte.

Mai întâi, avem șapte preoți cu șapte trâmbițe care au înconjurat cetatea câte o dată în fiecare zi, timp de șase zile. Dar în ziua a șaptea, au înconjurat cetatea de șapte ori și au sunat din șapte trâmbițe, după care a venit biruința.

În Biblie mai este încă un loc în care avem aceste trei lucruri și anume, în cartea Apocalipsei.

3. - Să mergem deci, în **Apocalipsa 8**, versetul **doi și apoi la versetul șase**:

„Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.” (v. 2).

„Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din ele.” (v.6).

Ce avem în cartea Apocalipsei? Șapte îngeri și șapte trâmbițe. Și ce se întâmplă când sună din ele? Are loc judecata. Sunetul fiecăreia din primele șase trâmbițe aduce o judecată asupra pământului, iar la final sună ultima Trâmbiță, a șaptea, despre care scrie în Apocalipsa 11.15:

„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care

ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.”

Ce vedem aici? Trâmbițe, judecată și numărul șapte. Deci, în Apocalipsa avem Sărbătoarea Trâmbițelor.

Adevărul este că există ceva în legătură cu zilele sfinte ale toamnei.

Primele zile sfinte din Biblie, scrise în calendar, cele timpurii, încep primăvara și sunt: Paștele, Întâile roade și Rusaliile. În Noul Testament le avem împlinite pe toate, pentru că au fost împlinite de Mesia, deci s-au împlinit la prima Sa venire.

Dar sărbătorile din urmă, sărbătorile târzii, sărbătorile toamnei, se vor împlini în zilele din urmă. Cât de desăvârșit este Dumnezeu!

Deci, avem sărbătorile de primăvară împlinite în primăvara veacului și sărbătorile de toamnă care se vor împlini în toamna veacului.

Primele roade sau primele sărbători au fost pentru zilele dintâi, iar ultimele roade vor fi pentru ultimele sărbători, cele din zilele din urmă.

Cartea Apocalipsei vorbește despre zilele din urmă și despre încheierea veacului. Totul este atât de desăvârșit încât noi trebuie să găsim împlinirea Sărbătorii Trâmbițelor în această ultimă Carte. De aceea, profețiile pentru zilele din urmă sunt pline de Trâmbițe. Trâmbițe, judecată și cifra șapte.

Cifra șapte vorbește despre plinătate, despre împlinire, despre încheiere. Săptămâna are șapte zile, iar ziua a șaptea este ultima pentru că șapte înseamnă încheiere. Așadar, avem trâmbițele și cifra șapte care înseamnă încheiere sau împlinire.

Ce obținem dacă le punem împreună? Puse împreună avem plinătatea puterii lui Dumnezeu deoarece sunetul Trâmbițelor aduce plinătatea puterii lui Dumnezeu care este descoperită în Apocalipsa.

- Trâmbițele vorbesc despre venirea unui împărat, iar în Apocalipsa avem împlinirea pentru că atunci va veni Împăratul suprem.

-Trâmbițele vorbesc despre judecată, iar în Cartea Apocalipsei avem judecata finală.

Puse împreună avem cifra șapte, trâmbițele și judecata, toate regăsindu-se în Cartea Apocalipsei, dar și în cartea lui Iosua care este legată de aceasta. Deci:

- în cartea lui Iosua avem trâmbițe, iar în cartea Apocalipsei avem tot trâmbițe;
- în cartea lui Iosua, trâmbițele aduc judecata, iar în cartea Apocalipsei se întâmplă la fel;
- în cartea lui Iosua, trâmbițele sunt legate de distrugere, iar în Apocalipsa este la fel;
- în cartea lui Iosua sunt șapte trâmbițe, iar în Apocalipsa sunt tot șapte trâmbițe;
- în cartea lui Iosua sunt șapte preoți care sună din șapte trâmbițe, iar în cartea Apocalipsei sunt șapte îngerii care sună din șapte trâmbițe;
- cei șapte preoți sunt slujitori ai lui Dumnezeu și la fel sunt cei șapte îngerii;
- cei șapte preoți stau înaintea lui Dumnezeu, în prezența Sa și la fel fac cei șapte îngerii;
- în cartea lui Iosua există șapte sunete de trâmbiță, câte unul în fiecare zi, iar în cartea Apocalipsa avem tot șapte sunete de trâmbiță;
- în cartea lui Iosua cele șapte trâmbițe ajung la culme în ziua a șaptea, iar cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsei ajung la culmea lor cu sunetul celei de-a șaptea trâmbițe.
- când sună cea de-a șaptea trâmbiță din cartea lui Iosua, totul se schimbă, se transformă, iar când sună cea de-a șaptea trâmbiță din cartea Apocalipsei se întâmplă la fel.
- în cartea lui Iosua nu este numai un șapte, ci este o înșiruire de șapte: șapte zile, șapte trâmbițe, șapte sunete de trâmbiță în ziua a șaptea; este un șapte de șapte, iar în cartea Apocalipsei avem același lucru: șapte Peceti, iar când este deschisă Pecetea a șaptea avem: șapte îngerii, șapte trâmbițe, șapte sunete de trâmbiță. Este un șapte de șapte.
- în cartea lui Iosua sunetul trâmbiței a șaptea este sunetul războiului și al biruinței, iar în cartea Apocalipsei, trâmbița a șaptea este sunetul izbăvirii finale, a biruinței finale, finalul tuturor lucrurilor.

- trâmbițele sună pentru a anunța începutul și sfârșitul timpurilor, schimbarea zilelor și a anilor;
- în cartea Apocalipsei avem șapte Trâmbițe care ne anunță că aceasta este schimbarea finală a lumii.

Ce se va întâmpla? Taina ne descoperă că există o legătură între cartea Apocalipsei și cartea lui Iosua. Totul este acolo. Ce ne arată aceasta? O altă descoperire despre Apocalipsa și despre tot.

- Unde au avut loc evenimentele din cartea lui Iosua? Despre ce ne vorbește ea? Despre sfârșitul pribegiei prin pustie și momentul în care poporul era pe punctul să intre în țara făgăduită.

- Ce este cartea Apocalipsei? Despre ce vorbește ea? Despre sfârșitul timpului, despre momentul când suntem pe punctul să intrăm în Țara făgăduită. Cartea Apocalipsei nu este numai despre nenorociri și neaz, ci este despre sfârșitul a ceea ce este vechi, a lumii vechi și despre intrarea în Țara făgăduită a lui Dumnezeu.

- Când Israelul a intrat în țara făgăduită, ei nu au luat-o pur și simplu în stăpânire, ci au trebuit să lupte pentru fiecare bucățică de pământ, a fost un timp de război, un război împotriva împăraților țării.

- Cartea Apocalipsei, zilele din urmă sunt un timp de război, un război între Împărăția lui Dumnezeu și împărății acestei lumi;

- cartea lui Iosua este despre căderea împăraților țării, iar cartea Apocalipsei este despre căderea împărăției acestei lumi; împărățiile pământului și civilizația aceasta vor cădea prin sunetul trâmbiței, așa cum s-a întâmplat cu Ierihonul în cartea lui Iosua.

- când cei șapte preoți au sunat din trâmbițele lor, judecata a venit asupra Ierihonului, iar când cei șapte îngeri vor suna din trâmbițele lor, va veni judecata lui Dumnezeu peste acest veac rău.

- în cartea lui Iosua, țara făgăduită israeliților era ocupată de națiuni păgâne. Astăzi, Pământul făgăduit poporului lui Dumnezeu este ocupat de împărați și sistemele lor rele, este ocupat de vrăjmaș, iar la sfârșitul epocii, răul se va manifesta cel mai mult.

- în cartea lui Iosua, împărățiile care ocupau țara făgăduită au fost nimicite, iar în cartea Apocalipsei se întâmplă la fel cu împărățiile lumii.
- în cartea lui Iosua, zidurile s-au prăbușit, iar poporul lui Dumnezeu a luat țara;
- în cartea Apocalipsei, împărățiile lumii se vor prăbuși, iar Împărăția lui Dumnezeu va stăpâni această lume. Astfel, când a sunat din trâmbiță îngerul al șaptelea din cei șapte îngeri, „în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „*Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.*” (Apocalipsa 11.15).
- în cartea lui Iosua, israeliții au trecut de la cortul în care au pribegit din loc în loc timp de patruzeci de ani, la locuința permanentă;
- în cartea Apocalipsei, la sfârșitul timpului, poporul lui Dumnezeu se va muta din locuința sa temporară, în locuința sa veșnică.
- în Ierihon, israeliții au trecut de la umbră, de la timpul în care au vorbit despre țara făgăduită, fără să o vadă, la realitate, la vederea ei, la intrarea în ea, la sosirea acasă.
- la fel se întâmplă în cartea Apocalipsei: noi trecem de la făgăduință la împlinire; de la promisiunea că vom vedea Împărăția lui Dumnezeu, la intrarea în posesia ei.
- la Ierihon, israeliții au trecut de la „a tânji și a dori”, la „a poseda, a stăpâni”, iar cu noi va fi la fel. Cartea Apocalipsei este un Ierihon universal, în care se trece de la timpul când am dorit și am tânjit după Împărăție, la clipa în care vom intra acolo, la realitate.

Cele șapte trâmbițe ale celor șapte îngeri ne dau o descoperire pe care cei mai mulți credincioși o ratează. Astfel, dacă am fi fost acolo în zilele Ierihonului, s-ar fi părut că a fost doar o zi de distrugere și nenorocire, iar dacă privim în cartea Apocalipsei, care este un tablou universal al Ierihonului, dacă o privim cu ochii firești, s-ar părea că este numai sfârșitul tuturor lucrurilor, că este un timp al nenorocirilor și al distrugerii, dar adevărata poveste a Ierihonului nu este despre distrugere, ci despre intrarea în posesia făgăduinței. Tot așa, adevărata descoperire a Apocalipsei nu este despre distrugere și nenorociri, ci despre intrarea în posesia făgăduinței, a Împărăției.

Deci, ceea ce pare a fi sfârșitul este de fapt o intrare. Adevărata poveste a

Ierihonului nu este despre ceea ce s-a terminat, ci despre ceea ce a început, despre faptul că poporul lui Dumnezeu a intrat în țara făgăduită.

Adevărata poveste a vremurilor de sfârșit nu este despre distrugere și nimicire, ci despre intrarea în Țara făgăduită.

Mesia a vorbit despre sfârșitul timpului și l-a asemănat cu o femeie aflată în durerile nașterii. Astfel, punctul principal nu îl constituie durerile nașterii, ci faptul că se naște ceva. Imediat după ce naște, femeia uită de dureri, nu se mai concentrează asupra lor, ci se concentrează pe viața nouă care s-a născut, pe copilășul pe care l-a adus pe lume. Despre aceasta ne vorbesc vremurile de sfârșit.

Dacă ne uităm la sărbătorile ebraice sfinte, putem vedea un tipar. Astfel, sărbătorile de primăvară: Paștele, Întâile roade, Azimile și Rusaliile sunt despre ieșire, sunt o aducere aminte a ieșirii, a Exodului din Egipt, a Exodului din lumea veche, fiind numite chiar sărbătorile Exodului, ale ieșirii. Aceste sărbători încep cu Paștele și se încheie cu Rusaliile care sunt legate de Sinai, adică de încheierea ieșirii lor. Ei au ieșit din Egipt și au ajuns la Sinai.

Acestea sunt primele sărbători sfinte, de la Paști la Rusalii; anotimpul acela a fost numai despre ieșirea afară. Dar israeliții nu au ieșit numai afară și aceasta a fost tot, ci au și intrat. Ei au ieșit dintr-o țară și au intrat în alta; au ieșit dintr-o țară a robiei și au intrat într-o țară a făgăduinței. Pentru aceasta, au traversat Marea Roșie ca să iasă afară, dar mai târziu au traversat râul Iordan ca să intre în țara făgăduită.

Așadar, sărbătorile de primăvară sunt despre ieșirea afară, în timp ce sărbătorile de toamnă sunt despre intrarea înăuntru. Sărbătorile de toamnă sunt legate de anumite evenimente, cum ar fi adunarea înăuntru, venirea înăuntru.

De exemplu, la Sărbătoarea corturilor, evreii se adunau cu toții împreună pentru ultima dată în Ierusalim. Ziua Ispășirii este despre intrarea înăuntru, în prezența lui Dumnezeu, iar Trâmbițele sunt semnul intrării în țara făgăduită.

Așadar, din punct de vedere profetic, începutul veacului este despre ieșirea afară, iar sfârșitul veacului este despre intrarea înăuntru. Sărbătorile de toamnă sunt despre intrarea în țara făgăduită. Primele sunt despre început, despre ieșire, iar ultimele sunt despre intrare.

Deci, cele șapte Trâmbițe din Apocalipsa vorbesc despre intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru. Chiar și sărbătorile sfinte sunt despre aceasta, despre intrarea înăuntru.

În limba originală avem ceva interesant în legătură cu Cuvântul spus lui Iosua. Când i s-a spus: „*preoții vor suna din șofar la Ierihon*”, a fost folosit cuvântul „*techia*”. Vă sună cunoscut? „*Techia*” este cuvântul folosit în cadrul Sărbătorii Trâmbițelor pentru „*a suna din trâmbiță*”, iar în Iosua scrie: „*ei vor techia din șofar*”. Apoi, când Biblia spune că poporul a strigat când au auzit, „*techia*”, sunetul șofarului, cuvântul folosit este „*teruah*”, un alt cuvânt care apare la sfârșit, „*teruah*” fiind folosit pentru Sărbătoarea Trâmbițelor și fiind tradus ca „a striga sau strigăt”. Ei au strigat „*teruah*” și zidurile Ierihonului s-au prăbușit. Sărbătoarea Trâmbițelor este numită în ebraică „*Yom Teruah*” adică „*Ziua sunării din Trâmbițe*” sau „*Ziua strigătului*.” Deci, cuvintele care au fost folosite la Ierihon se regăsesc în Sărbătoarea Trâmbițelor.

Un alt lucru interesant regăsit în limba originală a relatării cărții lui Iosua este în legătură cu prăbușirea zidurilor Ierihonului. „*Când zidurile au căzut la pământ*”, în ebraică scrie: „*beyahal haam*”, adică „*poporul a mers în sus*”. Desigur, în cadrul relatării biblice scrie că „*poporul a intrat în cetate*”, dar în limba originală nu scrie că a mers în cetate, ci scrie că „*s-a ridicat, s-a înălțat*”. Este foarte interesant pentru că dacă ne gândim la Apocalipsa, la sunetul Trâmbiței poporul lui Dumnezeu se va ridica în sus, va fi înălțat, va avea loc răpirea.

Aceasta ne oferă o nouă descoperire a Apocalipsei și a tainelor care au legătură cu viața voastră. Gândiți-vă la aceasta acum. Dacă epoca aceasta se va sfârși cu un Ierihon universal, ce se va încheia o dată cu Ierihonul? Pribegia prin pustie.

Ce ne spune aceasta? Aceasta înseamnă că epoca aceasta, lumea așa cum o știți voi, viața voastră, se va încheia în acest Ierihon universal, ceea ce înseamnă că viața aceasta, lumea aceasta este pustia. Viața aceasta este călătoria prin pustie și se încheie odată cu prăbușirea zidurilor Ierihonului.

Sărbătoarea Corturilor sărbătorește țara făgăduită și este la câteva săptămâni după Trâmbițe. Astfel, viața aceasta nu este Casa noastră, ci este călătoria spre Casă; viața aceasta nu este nici cerul, nici pământul, nu este nici Egiptul, nici țara făgăduită, ci este călătoria de la una la cealaltă, de la ceea ce este vechi, firesc, spre ceea ce este nou, duhovnicesc. Pustia este locul locuirii în corturi, ceea ce

Înseamnă că viața aceasta este timpul locuirii în corturi, ceva vremelnic și nu veșnic.

Scenariul este că noi ne schimbăm tot timpul umblarea, cadrul acestei vieți se schimbă tot timpul, lucrurile vin și pleacă; noi suntem în călătorie pe aici, în trecere, suntem străini și călători și călătorim spre o Împărăție veșnică. Noi suntem în trecere pe aici, suntem călători; totul se încheie cu Ierihonul, iar vestea bună este că indiferent prin ce treceți, nu este pentru totdeauna, ci este trecător; voi treceți prin ceva și mergeți mai departe, nu rămâneți acolo pentru totdeauna.

Ce ne spune aceasta? Că noi trebuie să trecem nevăzuți prin lumea aceasta, adică nu trebuie să ne atașăm de lume și de lucrurile din ea, nu trebuie să investim prea mult în lucruri, averi sau bani pentru că totul este trecător, totul va trece și nu veți păstra absolut nimic din ceea ce este aici. Așadar, orice s-ar întâmpla, nu vă descurajați, ci amintiți-vă că sunteți doar niște străini și călători pe aici. Indiferent cu ce vă confrunțați, spuneți în inima voastră: „Sunt doar în trecere! Casa mea nu este aici!” Spuneți-i și vecinului vostru: „Sunt numai în trecere pe aici!”

Aș vrea să țineți minte un lucru: lucrurile acestei vieți, obținerea lor, pierderea lor, lupta pentru ele, invidia că cineva are mai mult decât voi, totul, este numai echipamentul pentru drumeție. De ce râvniți cortul fratelui vostru și tânjiți după el când este numai un echipament de drumeție? Ceea ce contează, așa cum a fost și în cazul israeliților când au pibegit prin pustie, nu este pin ce treceți, ci cu Cine treceți prin acele lucruri. Evreii nu erau singuri, ci Dumnezeu locuia cu ei, în mijlocul lor, ceea ce a făcut ca Balaam să spună: „*Cât de binecuvântate sunt corturile tale, Israele!*”

Așadar, viața voastră nu este despre scenariu, circumstanțe sau situații, nu este despre ceea ce se petrece în jurul vostru, ci este despre prezența Lui care călătorește cu voi, care trece prin toate cu voi.

Voi sunteți doar în trecere pe aici: lumea este pustia, viața voastră este călătoria, iar cheia nu este nici scenariul, nici circumstanțele, ci este faptul că pustia aceasta vă pregătește pentru Țara făgăduită. Totul se va sfârși o dată cu Ierihonul, așa că folosiți fiecare clipă ca să vă pregătiți pentru Țara făgăduită, folosiți fiecare secundă ca să vă apropiați și mai mult de Dumnezeu; în fiecare zi ar trebui să faceți un pas mai departe de Egipt, de lume, și mai aproape de Țara făgăduită; în fiecare zi ar trebui să faceți un pas mai departe de păcat și de robie și mai aproape

de libertate. În fiecare zi, un pas mai departe de întuneric, dar mai aproape de Lumină; de la amărăciune la bucurie și de la văicăreli și plângeri la laudă. Aceasta ar trebui să faceți cu timpul vostru! În fiecare zi să faceți un pas mai departe de cele vechi și un pas mai aproape de cele noi.

Viața aceasta este pustia, dar ea vă conduce spre Țara făgăduită. Ce înseamnă aceasta? Că voi nu trebuie să priviți ceea ce se petrece în viața voastră ca fiind sfârșitul lumii, ci ca pe ceva care vă conduce spre sfârșitul călătoriei prin pustie și intrarea în Țara făgăduită, pentru că aceasta este în realitate. Nu judecați fiecare bucurie, fiecare amărăciune, fiecare câștig și fiecare pierdere prin ceea ce este pe moment, ci prin scopul ei, prin ceea ce aduce în viața voastră, prin locul spre care vă conduce în cele din urmă. Voi nu puteți judeca pustia după felul cum arată, ci prin faptul că vă conduce spre Țara făgăduită, spre veșnicie.

Așadar, când vedeți viața voastră, situațiile prin care treceți, opriți-vă o clipă și spuneți: „Încotro încercă să mă conducă Dumnezeu prin toate aceste situații?”, pentru că tot ce se petrece în viața voastră lucrează numai și numai spre binele vostru.

Întrebați-vă: „Cum pot folosi situația aceasta? Cum pot folosi problema aceasta și să fac pasul următor?” Dacă sunteți născuți din nou, vă veți îndrepta spre ziua Trâmbițelor, a căderii Ierihonului, a biruinței.

Îmi amintesc că am fost în Cuba ca să ajut la deschiderea primei misiuni din insulă, cu ocazia primei Evanghelizări publice de la revoluția comunistă și ne-am focalizat pe textul din Iosua 6.1:

„Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra în el.”

Cam aceasta era situația Cubei: nimeni nu ieșea și nimeni nu intra. Dar noi am mers acolo și am sunat din șofar. Am avut chiar și un șofar pe care i l-am dat lui Fidel Castro.

Dar cât a stat Israelul în pustie? Patruzeci de ani. În anul când am mers noi acolo, Cuba a împlinit patruzeci de ani de când era sub conducerea comunistă. Evanghelia fusese persecutată timp de patruzeci de ani și nu existase nici măcar o evanghelizare. Cel care ne-a găzduit pe perioada cât am stat în Cuba, a fost un păstor pe nume Jose, care în limba spaniolă înseamnă Iosua. Înainte de a ajunge în

Havana, au fost câțiva de la Beth Israel care au decis să nu meargă cu noi prin toată țara, ci s-au dus în Havana ca să verifice situația din oraș înainte ca să ajungem și noi. Înainte ca Iosua să intre în Ierihon, a trimis două iscoade ca să iscodească cetatea înainte ca să ajungă și ceilalți acolo. Iosua a trimis două iscoade, iar cei care au plecat dintre noi în Havana au fost tot doi. Doi bărbați s-au dus și au iscodit orașul: au cercetat bisericile, Piața Revoluției unde trebuia să ajungem noi, iar când unul dintre ei și-a verificat rucsacul în care avea bagajul, a observat că numele firmei care îl fabricase era „Spionaj”. Ceilalți am fost trimiși de Iosua, în Havana. Ceea ce este ciudat, este că Iosua i-a spus poporului să înconjoare Ierihonul timp de șapte zile, iar noi am ajuns în Havana cu șapte zile înainte de adunarea din piața revoluției.

Un alt lucru ciudat este că deși am fost însoțiți de tot felul de oameni, toți s-au întors acasă, iar la final am rămas doar șapte, la fel ca în Iosua, unde erau șapte preoți. În cele șapte zile, am mers în diferite locuri din oraș, ne-am rugat și am sunat din șofar.

Când am făcut aceasta, ne-a fost descoperit un alt lucru. Cu Iosua, acel eveniment măreț a avut loc după patruzeci de ani de pribegie prin pustie, iar noi ne aflam acolo în al patruzecilea an de la instalarea comunismului. Ceea ce am realizat este că patru din cei șapte eram născuți în același an; toți eram născuți în anul când a avut loc revoluția, deci toți patru aveam patruzeci de ani. Când Iosua a fost trimis de Moise să iscodească țara, avea patruzeci de ani.

Așadar, timp de șapte zile am sunat din șofar în jurul Havanei, iar în a șaptea zi am avut și prima adunare evanghelică ținută în Piața Revoluției, acolo unde a venit pentru prima dată și Fidel Castro. A fost și el prezent, iar noi i-am dăruit un șofar și o Biblie.

Cu ocazia acelei sărbători din Cuba, a avut loc o trezire, iar ei mi-au transmis că trezirea aceea nu s-a stins încă. Dumnezeu este suveran!

Îmi amintesc că eram în orașul Camauei din Cuba și am primit un telefon de la cele două „iscoade” aflate în Havana. Când am vorbit cu ei, i-am întrebat fără să mă gândesc la ceva anume: „Aveți vești bune? Cum sunt lucrurile acolo?”, iar ei au răspuns: „Da, totul este în ordine.” Cele două iscoade au dat tot un răspuns pozitiv lui Iosua.

Pe lângă aceasta, în calendarul ebraic avem rânduit un anumit text din Biblie care

trebuie să fie citit în fiecare săptămână și care se numește „Partia.” În fiecare sinagogă din lume, rabinii citesc același text. Astfel, în ziua în care cele două „iscoade” au ajuns la Havana, textul biblic citit era din Iosua, unde scrie că Iosua a trimis două iscoade în Ierihon. A fost rânduit din vremuri străvechi pentru ziua aceea. Noi am mers prin tot felul de biserici din Havana, pentru a predica, iar în cele din urmă am ajuns în biserica pe care o iscodiseră cele două iscoade ale noastre; Domnul ne-a condus chiar acolo.

Cheia pentru această călătorie supranaturală a fost textul din Iosua 6, dar ceea ce spune descoperirea pentru fiecare credincios, este că tot ce se întâmplă în viața noastră ne conduce la Ierihon. Chiar și pentru un necredincios este la fel, doar că el se află de partea greșită a zidurilor. Dar voi vreți să fiți de partea corectă a zidurilor Ierihonului; nu vreți să fiți din împărăția care este rânduită pentru cădere, ci din cea rânduită pentru intrarea în Țara făgăduită.

Puteți vedea acum ce ne aduce descoperirea referitoare la Ierihon și la cele șapte Trâmbițe? Taina celor șapte Trâmbițe spune că Dumnezeu v-a rânduit ca și credincioși, pentru un loc pe care El îl numește Țara făgăduită, Țara făgăduinței. Voi veți moșteni Țara făgăduinței, dar nu numai că o veți moșteni, ci Dumnezeu are pentru voi hotărâtă voia Sa care este numai bine, numai binecuvântare într-un fel sau altul, dar voi nu numai că o moșteniți, ci trebuie s-o și luați în stăpânire. Înțelegeți? Voi o moșteniți, dar trebuie s-o luați.

Israelitilor li s-a dat țara făgăduită, dar Dumnezeu le-a spus că ei trebuie s-o ia în stăpânire. „Eu v-am dat-o vouă, este un dar. Voi n-ați fi putut s-o luați niciodată singuri, dar acum trebuie s-o luați în stăpânire, să luptați pentru fiecare palmă de pământ din ea.”

Ceea ce ne învață cartea lui Iosua și ne face cunoscut descoperirea este că vrăjmașul s-a instalat în Țara care v-a fost făgăduită vouă, în făgăduințele vieții voastre. Păcatul s-a instalat în făgăduințele vieții voastre ca să vă oprească să trăiți făgăduințele pe care vi le-a dat Dumnezeu. Dar dacă le doriți cu adevărat, le veți lua în stăpânire prin puterea lui Dumnezeu.

Așa cum știți, când m-am întors la Domnul, am ajuns pe vârful unui munte și am îngenuncheat acolo. Pe acel munte era scris ceva, dar eu am văzut acel lucru numai mai târziu. Pe vârful aceluși munte era scris cu grafitti, și am rămas uimit când am văzut ce scria: „Nici un evreu nu va intra pe acest pământ sfânt!” Locul în

care mi-am predat viața Domnului era un loc în care alții se închinau la Satan, așa că am spus: „Prea târziu, deja am pătruns înăuntru!”

Ceea ce am învățat de aici este că vrăjmașul nu vrea ca noi să luăm ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu. Și pentru că nu vrea aceasta, încearcă să ne pună tot felul de piedici, așa cum a făcut și cu israeliții. Bineînțeles că el face aceasta, dar voi trebuie să înțelegeți acest lucru și să luptați împotriva lui prin puterea lui Dumnezeu. Lupta este purtată și câștigată de către puterea lui Dumnezeu, dar implică și participarea voastră. Este puterea Lui, dar este cu acordul vostru, este „Amin-ul” vostru, este strigătul vostru, este șofarul vostru.

Biblia spune că nu ei au dărâmat acele ziduri puternice, ci doar au suflat din șofar. Ei L-au ascultat pe Dumnezeu, au făcut ce a poruncit El și au biruit. Vedeți? Acela a fost strigătul credinței, pentru că L-au crezut pe Dumnezeu.

Ce ne spune descoperirea despre Ierihon și despre cele șapte trâmbițe care au sunat acolo? Noi avem o moștenire în Țara făgăduită, dar există ziduri care încearcă să ne oprească să ajungem în posesia ei. Aveți făgăduința bucuriei, dar vrăjmașul a ridicat ziduri în jurul ei; aveți făgăduința puterii, dar vrăjmașul a ridicat ziduri; aveți făgăduința că veți fi curați și sfinți, dar există ziduri; aveți făgăduința păcii, a unei vieți pline de pace, dar sunt ziduri; aveți făgăduința biruinței, dar există ziduri. Nu lăsați ca aceste ziduri să vă oprească înaintarea fiindcă sunt doar niște obstacole ridicate de vrăjmaș! El va încerca să vă hărțuiască și să vă țină departe, iar înainte de a vă întoarce la Domnul, va face tot posibilul să vă facă confuzi, ca să nu mai credeți făgăduința lui Dumnezeu. Să nu vă opriți din cauza acestor ziduri și să nu renunțați pentru că există opoziție, fiindcă dacă faceți aceasta nu veți intra niciodată înăuntru. Sunt o mulțime de credincioși care nu intră niciodată în posesia a ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru ei, în posesia făgăduințelor Sale pentru că se tem de ziduri și nu vor să aibă de-a face cu ele. Poate sunt ziduri ale păcatului, ale firii, ale părerilor oamenilor din jur, ale fricii de eșec, etc., și din cauza aceasta nu vor să aibă de-a face cu ele.

Se spune că o profesoară i-a întrebat pe elevii săi: „Cine a făcut să fie dărâmate zidurile Ierihonului?” Atunci un copil care se numea Bobby, a ridicat mâna și a spus: „Nu am fost eu.” Mai târziu, profesoara s-a întâlnit cu părinții copilului și i-a spus mamei lui: „Am întrebat clasa cine a făcut să se prăbușească zidurile Ierihonului, iar copilul vostru a spus că nu a făcut-o el.”

Mama copilului a răspuns: „Dacă spune că nu a făcut-o el, înseamnă că așa este.” Apoi, tatăl copilului a chemat-o pe profesoară de-o parte și i-a spus: „Ascultă, nu mi pasă cine a făcut să se prăbușească zidurile Ierihonului! Trimite-mi nota de plată și mă voi ocupa de tot.” O, Doamne!

Dacă doriți Țara, trebuie să vă ocupați de ziduri! Veniți în fața lor, sunați din șofarul vostru și luați Țara, pentru că epoca aceasta se va încheia cu sunetul Trâmbițelor, cu un război al Împărăției lui Dumnezeu, iar zidurile Ierihonului se vor prăbuși. Aceasta înseamnă că sunteți un popor biruitor, iar zidul păcatului, al robiei, al amărăciunii, al depresiei, al fricii, se va prăbuși prin puterea lui Dumnezeu. Acesta este adevărul, dar voi trebuie să-l înfrunțați.

Cheia este biruința, de acum până în ziua venirii Lui. Luați făgăduința Țării făgăduite, înțelegeți ce vi s-a făgăduit, luptați lupta cea bună și nu dați nici un pas înapoi, pentru că Împărăția va veni prin puterea lui Dumnezeu. Ea nu va veni pe un taler de argint, cum predică unii predicatori, ci prin Duhul Sfânt: prin Duhul vom avea biruința și tot prin Duhul o vom lua în stăpânire. Dar voi trebuie să biruiți.

Ce ne mai spune descoperirea celor șapte Trâmbițe cu privire la propria voastră viață? Ceea ce-i face pe cei mai mulți oameni să se teamă de aceste zile ale sfârșitului este cartea Apocalipsei. Să fim serioși! Apocalipsa este într-adevăr puțin înspăimântătoare pentru că avem necazuri, război, nenorociri, catastrofe apocaliptice. Dar ea ne descoperă un lucru extraordinar și anume, că în spatele tuturor acestor lucruri, dincolo de zidurile Ierihonului se află Țara făgăduită. Dacă vedeți doar ziduri care se prăbușesc și război, totul pare înspăimântător și veți pierde ceea ce este cu adevărat important, ceea ce nu se sfârșește, ci începe acum.

Aplicați aceasta vieții voastre și gândiți-vă că orice problemă cu care vă confrunțați și pare înspăimântătoare, nu se compară nici pe departe cu ceea ce vedeți în cartea Apocalipsei. Poate aveți impozite mari, dar aceasta nu se compară cu cei patru cai ai Apocalipsei, indiferent cât este de rău. Poate aveți probleme cu copiii voștri, dar aceasta nu se compară cu a treia parte a mării care se va preface în sânge.

Toate problemele, nenorocirile și catastrofele din cartea Apocalipsei au legătură cu Ierihonul și cu intrarea în Țara făgăduită. Cu atât mai mult, problemele voastre sunt legate de intrarea în Țara făgăduită.

În Domnul, fiecare problemă, fiecare necaz din viața voastră, totul, va lucra spre binele vostru. Zidurile Ierihonului stau în fața voastră ca să vă determine să luptați ca să intrați în făgăduința lui Dumnezeu, unde nu ați intrat încă.

Pentru ca puterea laudei să vină în viața voastră, trebuie să dărâmați zidurile Ierihonului; ca să vină bucuria și biruința, trebuie să dărâmați zidurile Ierihonului. Dincolo de aceste ziduri este Țara făgăduită, Țara care v-a fost promisă.

Priviți cu atenție fiecare problemă cu care vă confrunțați și întrebați-vă: „Unde este Ierihonul? Unde este intrarea?” Nu vă mulțumiți să spuneți: „Am trecut peste problema aceasta!”, ci spuneți: „Doamne, Tu vrei să intru undeva unde nu am mai intrat până acum și să biruiesc lucrurile pe care nu le-am putut birui până acum! Vrei să mă duci într-o Țară mai bună, deci cum vrei să pășesc în continuare? Unde vrei să mă călăuzești și cum pot să dărâm acest zid din fața mea?”

Descoperirea celor șapte Trâmbițe ne spune că și sfârșitul acestei lumi ne duce spre ceva mai bun; așa cum se întâmplă cu fiecare în parte, se întâmplă și cu lumea aceasta.

În Dumnezeu, fiecare sfârșit este un început, fiecare sfârșit ne conduce spre un nou început. Fiecare răstignire duce la înviere, așa că: nu vă temeți de sfârșituri!

Pe de altă parte, când ceva din viața voastră nu este de la Dumnezeu, fie că este vorba de păcat, de întuneric sau de ceva vechi, noul început pe care îl are Dumnezeu pentru voi poate aștepta până când puneți capăt acelor lucruri ale întunericului.

Se spune că Dumnezeu vine în ceasul al doisprezecelea. În ceea ce privește clădirea aceasta, nu a fost în ceasul al doisprezecelea, ci a fost la ora unu fix, pentru că a venit după ce am pierdut vechea clădire. Cei care au fost acolo știu că am avut ultimul serviciu cu ocazia Sărbătorii Corturilor, după care am fost nevoiți să evacuăm clădirea. Am fost nevoiți să golim clădirea, să închidem ușa, să dăm sigla jos și să plecăm, așa că am rămas fără o clădire în care să ținem serviciile. Vedeți? Numai după ce am închis ușa aceea, s-a deschis ușa acestei clădiri, și aceasta s-a întâmplat chiar a doua zi.

Când este Dumnezeu în lucrare, închideți ușa lucrurilor vechi, încuiați-o, și Dumnezeu va deschide o ușă nouă. Poate există uși noi care așteaptă să fie deschise, dar nu se vor deschide până când nu închideți ușile vechi, până nu le

Încuiați pentru totdeauna.

În calendarul ebraic este o zi numită „Ultima zi”. Ea vine la o săptămână după Sărbătoarea Corturilor, iar în ziua aceea evreii făceau sul manuscrisul Torei. Citeau sfârșitul cărții Deuteronom, în care Moise se afla la capătul pustiei și privea spre țara făgăduită. Această carte se încheie cu Moise pe munte și cu israeliții care sunt pe punctul să intre în țara făgăduită. Ei închid sulul, ceea ce este un simbol spre sfârșitul veacului, și deschid un alt sul, ceea ce este foarte interesant deoarece Apocalipsa vorbește despre aceasta. Ce fac ei mai departe? Deschid sulul lui Iosua, acolo unde scrie că israeliții au intrat în țara făgăduită. Aceasta se întâmplă la sfârșit. Nu vă temeți de nimic, pentru că dacă sunteți ascunși în Dumnezeu, după sfârșit vine începutul.

Nu pot încheia acest mesaj fără să vă relatez o întâmplare. După cum știți, am fost nevoiți să părăsim primul nostru sediu, care era de zece ori mai mic decât cel pe care îl avem acum. Pentru că trebuia să plecăm, timp de un an am tot căutat și am căutat un alt spațiu, dar nu am găsit nimic. În cele din urmă, am găsit o clădire care era de trei ori mai mare decât cea în care ne aflam, așa că era un pas mare de credință. Am spus: „Trebuie să credem că o putem avea!” Nădăjduiam că vom reuși s-o obținem, dar în cele din urmă a trebuit să renunțăm. Îmi amintesc că în ziua aceea am fost foarte întristat și simțeam că nu sunt în stare să vorbesc cu Dumnezeu, dar am făcut-o. Dacă ai ceva cu Dumnezeu și nu te simți în stare să vorbești cu El, spune-I ce te doare. Am vorbit cu El în rugăciune, după care am deschis Biblia și ea s-a deschis la Isaia 54.2, unde scrie: *„Lărgeste locul cortului tău și întinde învelitoarele locuinței tale! Nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii!”*

Când am citit aceste cuvinte, am spus: „Doamne, mi-ai dat versetul greșit fiindcă noi am încercat să facem aceasta, dar Tu ai închis calea spre rezolvarea problemei. După ce am spus aceste cuvinte, am stat puțin, apoi am zis: „Bine, Doamne. Nu are nici un rost, dar mâine voi suna agentul imobiliar și îi voi spune: „Du-mă unde vrei tu.”

De multe ori, biruința vine chiar atunci când nu mai vedem nimic și când simțim că nu mai putem merge mai departe.

Așadar, l-am sunat pe agent și i-am spus: „Du-mă și arată-mi ce ai.” Astfel, m-a dus și mi-a arătat un loc care în comparație cu ceea ce văzusem timp de un an

arăta ca și Templul din Ierusalim. Era foarte bine și în plus era foarte aproape de vechea noastră clădire.

„De cât timp este disponibil locul acesta?”, l-am întrebat pe agent.

„Este gol de doi ani”, a răspuns el.

„De ce nu mi l-ai arătat până acum?”

„Pentru că mi-ai spus că ai vrea un loc de trei ori mai mare decât vechea clădire, iar acesta este de zece ori mai mare.”

Atunci m-am supărat și i-am zis:

„Nu am nevoie să-mi predice un agent imobiliar. Să mă condamne Duhul Sfânt, nu tu. Eu sunt predicatorul și nu am nevoie de mustrarea ta!”, dar acolo era Domnul și el mă muștra prin omul acela. Vedeți? Problema nu era că Domnul n-ar fi fost pregătit pentru noi, sau că făgăduința nu era pregătită, ci credința noastră nu era pregătită pentru ceea ce pregătise El.

A fost nevoie să ne aducă la un pas de renunțare și plini de disperare, iar atunci am pornit cu o credință mult mai mare. Clădirea era cu mult peste așteptările noastre, era de zece ori mai mare decât speram noi, dar corporația care o deținea a respins oferta noastră. Atunci am ajuns într-un punct în care am spus: „Nu mai putem!”, și am renunțat cu toții. Atunci am vorbit cu un bărbat care mi-a vorbit despre o femeie care spunea: „În orice situație, trebuie să urmezi strategia lui Iosua!”

„Ce vrei să spui cu aceasta?” am întrebat eu.

„Clădirea este Ierihonul pe care trebuie să-l cucerești”, mi-a răspuns el.
„Mărșăluiește în jurul ei!”

„Să merg în jurul ei?” am întrebat mirat.

Nu mult după aceea, cineva a venit la noi și ne-a întrebat: „De ce nu mărșăluiți în jurul clădirii?”

„Să mărșăluim în jurul clădirii? Bine, dar așa ceva este prostesc, fără sens, ridicol!”

Totuși, am chemat comitetul și le-am spus:

„Ne întâlnim în fața clădirii!”, apoi am adăugat: „Vom mărșălui în jurul ei de șapte ori!”

Ei m-au privit mirați și nu au spus nimic. Bineînțeles că era noaptea târziu, pentru că nu voiam să fim văzuți de oameni. Nu era clădirea noastră și noi eram doar niște trecători, dar le-am spus: „Să mergem!” Am început să mergem în jurul clădirii dar în curând am dat de o poartă încuiată și nu am putut trece mai departe.

„Ce să fac? Am parcurs jumătate din drum și nu pot trece mai departe!” dar imediat după aceea am zis: „Iată răspunsul: Vom merge până la poartă, vom bate în ea și ne vom întoarce înapoi. Vom veni din nou până la poartă, vom bate în ea și ne vom întoarce înapoi, iar acesta va fi un tur.” Și am făcut întocmai. Am făcut un tur, două, trei până la șapte, de fiecare dată fiind nevoiți să ne întoarcem înapoi de la poartă. A șaptea oară am spus: „Dacă ne întoarcem înapoi, vor fi șapte ture și jumătate, deci nu este bine și am adăugat:

„O clipă! Trebuie să mă rog ca să primesc un răspuns de la Domnul!”

M-am gândit puțin și am spus: „Poate putem merge cu spatele.” Aceasta venea de la mine, omul care spusese anterior că această idee este prostescă. Acum, tot eu spuneam să mergem cu spatele. Dar tot eu am spus: „Dacă mergem cu spatele, acesta ne va întoarce înapoi și vom avea numai șase ture și jumătate!” Și le-am spus din nou celor ce erau cu mine: „Lăsați-mă să mă rog.”

M-am rugat, iar după aceea le-am spus:

„Am răspunsul! Vom merge într-o parte. Ne vom da mâinile și vom face un rând prin care vom merge într-o parte, ca o horă.”

Am forțat comitetul să facă aceasta, așa că la ora doisprezece noaptea, noi făceam o horă în jurul acelei clădiri. Dacă ne-ar fi văzut cineva, ne-ar fi privit uimit și ar fi plecat de acolo agale. Dar ceea ce știu și ceea ce contează este că în dimineața următoare, agentul a bătut la prima oră la ușa mea și a spus:

„Nu-ți va veni să crezi, dar compania s-a răzgândit și vă dă clădirea!”

Nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât înțelepciunea acestei lumi! Clădirea pe care o rânduisese Dumnezeu pentru noi făcea parte din voia Sa, pentru a ne binecuvânta și pentru a ne lărgi cortul, dar nu a venit fără împotrivire, fără luptă, fără un zid. Vedeți? Dar primul lucru de care a fost nevoie ca să putem intra

În ea, a fost ca credința noastră să fie mărită. Apoi, a trebuit să luptăm, să mergem mai departe și să perseverăm. A trebuit să pășim prin credință chiar dacă părea prostesc și pentru că am făcut așa, am putut intra în ea.

Ca să putem primi această clădire care este de zece ori mai mare decât prima, a trebuit să pășim prin credință, să o înconjurăm de șapte ori și să sunăm din șofar. Dar când spun aceasta, arăt spre Dumnezeu, pentru că totul se rezumă la a te încrede în puterea Sa și la a păși fără teamă în ceea ce a pregătit El pentru tine.

Acestea au fost Ierihonul, acestea au fost făgăduințele Lui, dar erau ascunse după un zid, iar ca să le putem lua, trebuie să pătrundem înăuntru.

De aceea se încheie totul cu șapte Trâmbițe și cu un Ierihon universal.

Poate cineva spune: „O clipă! În Ierihon l-am avut pe Iosua, dar unde este Iosua în Apocalipsa?”

Cuvântul „Iosua” în ebraică este „Iehosuah”, iar „Iehosuah” este „Ieshuah”. Deci Cine este Iosua al nostru? Isus este Iosua al nostru; Ieshuah este Iosua al nostru. El nu este numai Cel care vă scoate afară, ci este și Cel care vă aduce înăuntru. El nu este numai Cel care vă scoate afară din viața voastră veche, ci este Cel care vă duce la făgăduințele lui Dumnezeu de aceea, cu cât Îl urmați mai mult pe Ieshuah și voia Sa, cu atât veți intra mai mult în făgăduințele lui Dumnezeu, și povestea se încheie cu intrarea în Țara făgăduită.

Așadar, dacă sunteți în el, povestea voastră se va încheia cu intrarea voastră înăuntru, dar nu așteptați ziua din cartea Apocalipsei pentru că Duhul Sfânt este în jurul vostru, iar în Duhul puteți intra chiar acum înăuntru.

În viața aceasta, voi aveți puterea să intrați în făgăduințele lui Dumnezeu, în voia Sa. Mai mult, voi aveți un Iosua mai mare, o Țară făgăduită mai mare și o putere de biruință mai mare. Voi aveți un loc de bucurie în care să intrați, un loc al păcii în care să intrați, un loc la biruinței, al plinătății; le aveți pe toate acestea, dar trebuie să le luați.

Nu dați înapoi și nu renunțați când dați de un zid, nu vă descurajați când dați de o stâncă, fiindcă toate aceste piedici fac parte din poveste. Când dați de un zid, spuneți pur și simplu: „Este un Ierihon, un alt Ierihon!” Nu renunțați! Acesta este semnul că aveți o făgăduință bună, dar trebuie să o luați să intrați în posesia ei. Nu

vă temeți să purtați lupta cea bună! Nu vă temeți de Ierihon și de zidurile lui pentru că merită să luptați pentru Țara făgăduită din viața voastră. Merită să luptați pentru biruință, merită să luptați pentru binecuvântările pe care vi le-a dat El, pentru umblarea dată de El, merită să luptați pentru pace, pentru biruință, pentru triumf!

Biblia spune: „*Luptă-te lupta cea bună a credinței.*” (1Timotei 6.12). Luptați lupta cea bună a bucuriei și a dragostei! Intrați în țara voastră, în Țara binecuvântărilor, a moștenirii voastre pentru că voi aveți un Iosua mai mare și o binecuvântare mai mare.

Fiți tari, fiți curajoși și treceți Iordanul! Intrați în posesia pământului dat de Dumnezeu și nu vă temeți de ziduri! Mergeți în puterea lui Dumnezeu, suflați din șofar, ridicați-vă glasurile și veți vedea cum toate zidurile Ierihonului se vor prăbuși înaintea voastră.

Intrați în binecuvântările Domnului!

Te laudăm, Doamne. Aleluia! Te binecuvântăm și Te slăvim pentru toate făgăduințele date și dorim să intrăm în toate. Te laudăm și pronunțăm prăbușirea zidurilor, pronunțăm biruința! Ierihonul cade, iar Țara făgăduită din fața noastră este bună. Lasă zidurile să cadă și ea se va arăta în fața ta!

Te laudăm și Îți mulțumim pentru puterea Ta! Te slăvim! Te slăvim! Te slăvim în Numele Sfântului Tău Fiu Ieshuah, Isus, Iosua al nostru. Te slăvim și Îți mulțumim pentru toate în Numele lui Ieshuah Mesiah. Amin.